

1. Já v mládí často podobal se vánku.
A říkali mi, že mi rozum chybí.
Však dnes, dnes už mám, už mám na kahánku,
a vy se ptáte proč vám to povídám?
Tak slyšte, já miloval jsem lidi
a proto jim, ne bohu, se zpovídám.

Říká se o mně, že prý jsem hrubý,
drzý a hloupý, nic prý mi nevadí.
Vám lidem, vám se to mluví, já však byl šašek
a musel jsem se smát.
A bál jsem se, že pláč můj prozradí, že chtěl jsem lásku
svou někomu dát.

Teď už mi líčidla rozežrala tvář
a maska smíchu na věky mi spadla.
Tam v dálce vidím, vidím slunce zář.
Já za tím sluncem musím jít.
Dohrála hudba, opona spadla,
alespoň dneska chci lidskou hrdost mít.

Po celý svůj život rozdával jsem smích,
měl jsem rád lidi a žil jsem pro potlesk.
A snad jsem taky, snad taky trochu zpych. Přesto bych
rozdal, všechno co jen mám.
Však nemám nic, mně zbyl jenom stesk.
Tak běžte všichni pryč, já chci umřít sám.